

Eräs kevät- pyyntireissu

Marika Tanskanen

Kävimme ims-porukalla maaliskuun alussa viikon kestävän kevätpyyntireissun pohjoisessa. Reissu oli oikein mukava, mutta hanki ei tuolloin valitettavasti kantanut koirien painoa kuin aivan ylhäällä tunturissa. Linnut kuitenkin vaikuttivat olevan alempana, joten välillä koirien kanssa hangessa tarpominen tuntui jo melkoisen epätoivoiselta. Lumitilanteen takia täytyi koirien kanssa liikkua ylempänä, joten saimme lintukosketuksia reissulla niukasti. Kevätpyynti on kuitenkin todella kiehtova metsästysmuoto, joten kun kaveripariskunta ehdotti pääsiäisen vietosta Lapissa, niin varasimme Tapion kanssa samoin tein riekkoluvat kyseiselle ajankohdalle. Riekkojahtiin siis!

Reissun ensimmäinen jahtipäivä oli perjantai jolloin suuntasimme auton tunturin juurelle, josta oli tarkoitus hiihtää noin viiden kilometrin päässä sijaitsevalle laajalle tunturille. Aamu oli erittäin tuulinen ja pyrytti lunta. Hanki kantoi huomattavasti paremmin kuin kaksi viikkoa aikaisemmin tehdyllä reissulla. Asti pystyi liikkumaan reippaalla kävelyvauhdilla ja ravilla. Ylempänä pystyi jo ihan laukalla päästelemään. Ehdimme hiihtää varmaan vain puolisen tuntia kun huomasimme, että Asti viipyi hakulenkkillään. Hiihdimme Astin jälkiä pitkin ja näimme sen seisomassa kaukana etumaastossa. Lähdimme hiihtämään Astin luo ja huomasin Astin useaan otteeseen varovaisesti vilkaisevan meidän suuntaamme kuin sanoen "alkakaahan tulla sieltä, täällä on tipegä". Kun olimme lähempänä seisovaa Astia,

alkoi se tarkentamaan seisontaansa. Tarvensi useamman kerran kunnes jäi tiukkaan seisontaan. Hiihdimme Astin rinnalle ja annoimme avanssiluvan. Asti nosti riekkoparven lentoon ja pysähtyi heti lintujen siivittäessä, joten pääsimme kokeilemaan pudotusta. Mitään ei kuitenkaan saatu alas, joten pienen tauon jälkeen jatkoimme hiihtämistä lintujen lentosuuntaan päin. Kovin pitkälle ei tarvinnut hiihtää, kun Asti seisoj jälleen. Hiihdimme Astin luo ja ilman avanssia linnut lentoon asekantaman ulkopuolelta. Matka jatkui. Astilla oli hajut ja se tapaili useaan otteeseen seisontaa, mutta ei ehtinyt seisoa, kun linnut siivittivät jälleen kaukaa. Todennäköisesti olivat aikaisemmin koetut linnut, joten olivat jo varsin varovaisia. Päätimme antaa kyseisten lintujen olla sillä erää ja jatkoimme menoa hieman eri suuntaan, navakkaan vastatuuleen. Jonkin aikaa hiihdettyämme Asti otti seisonnan. Nyt linnut kestivät seisonnalla ja Tapio pääsi kokeilemaan pudotusta. Ei kuitenkaan onnistunut. Pidimme taukoa ja totesimme, että olimme siirtyneet tilanteiden perässä jo todella kauas alun perin suunnitellulta reitiltä. Edessä olevien vesistöjen takia päätimme jatkaa alkupe räisen suunnitelman mukaan, joten suuntasimme kulun kohti tunturia. Kiipesimme tunturin päälle vain todetaksemme, että on aivan liian tuulinen päivä kulkea niin ylhäällä. Maisemien ihailun jälkeen suuntasimme kulkumme takaisin alaspäin. Pikkuhiljaa lumipyry laantui ja aurinkokin alkoi pilkahdella. Hiihtelimme siksakilla takaisin sille seudulle, johon oletettavas-

ti aamupäivän linnut siirtyivät. Ja olimme oikeassa. Näimme jo kaukaa riekon jälkiä ja ohjasin Astin tuulen alapuolelle. Asti eteni jälkien suuntaan kuono ylhäällä ja jäi seisomaan. Etenin Astin rinnalle jolloin riekko pomppasi Astin edestä lentoon, koira paikoillaan ja onnistunut laukaus. Koiralle rauhalliset keuhut ja noutolupa. Asti meni ihan tohkeissaan linnulle, ihaili hetken lintua, nappasi suuhunsa ja palautti tyytyväisenä. Päivä oli pulkassa.

Lauantaina oli välipäivä, joten seuraavan kerran suuntasimme kulkumme tunturiin sunnuntaiamuna. Sunnuntaina ainoastaan Tapiolla oli riekkoluvat, joten minä olin mukana vain kameran kera. Sunnuntai oli oikein aurinkoinen ja kaunis päivä. Päätimme suunnata suoraviivaisesti ylös

viiden kilometrin päässä sijaitsevaan tunturiin. Matkalla Asti otti seisonnan, josta riekko karkkosi sivulta tulevaa Tapiota, kun hän ei huomannut mäen takana seisovaa Astia. Etenimme linnun lentosuuntaan ja pian Asti seiso i jälleen, mutta purki lopulta seisonnan itse. Lumessa näkyi tuoreet riekonjäljet siivittämissä jälkien kera. Hetken edettyämme Asti löysi pienen riekkoparven, mutta linnut karkkosivat kaukaa. Vielä ennen tunturiin nousemista Asti otti lyhyen jänisajon. Tunturiin saavuttuamme nautimme helposta kulkemisesta. Hanksi kanto i todella hyvin, joten Asti pystyi päästelemään vauhdilla. Lintuja vain ei ylhäältä tahtonut löytyä. Muutamia jälkiä nähtiin. Yhden linnun Asti kuitenkin löysi aivan puurajasta ja Tapio sai linnun pudotettua. Laskeuduimme tunturista alaspäin



Marika, Asti ja riekko.

ja laskeutuessamme tapasimme vielä yhden linnun, joka karkkosi Tapiota ennen kuin Asti ehti ottaa seisontaa. Asti pysyi hyvin käsissä siivittämistilanteissa, katseli rauhallisesti lintujen lentoa mutta kun tilanne oli ohi, alkoi äänтелеään kuumumisen merkkinä. Hieman hot babe...

Maanantaina ainoastaan minulla oli luvat. Suuntasimme aamulla eri suunnalle kuin aikaisempina päivinä. Emme nousseet tunturiin, vaan kuljimme alavalla suoalueella. Siellä oli paljon jälkiä, mutta lumi ei kantanut kovin hyvin, joten palasimme takaisin autolle ja suuntasimme kulkumme jälleen tunturiin. Tarkoituksemme ei ollut nousta kovin ylös, vaan kulkea tunturin alalaitoja pitkin. Noin tunnin hiihtämisen jälkeen Asti otti seisonnan etumaastossa. Hiihdin Astin rinnalle ja Astin etupuolelle, kunnes kaksi riekkoa hyppäsi lentoon. Kokeilin pudotusta ja olin katsovinani, että riekkoon osui. Annoin Astille luvan jatkaa ja Asti lähti luovimaan eteenpäin. Menin rauhallisesti perässä tilannetta tarkkaillen ja huomasin, että Astilla oli hajut ja hetken edettyään jäi seisomaan. Hiihdin Astin luo ja rinnalle päästyäni riekko pomppasi etuviistosta lentoon ja kaarsi aivan edestäni. Asti oli paikoillaan ja olisi ollut täysin avoin pudotuspaikka, mutta minulla oli varmistin päällä, vaikka luulin poistaneeni sen seisonnalle edestäni. Sohlasin siinä sitten sen verran, että lintu ehti lentämään pudotusmatkan ulkopuolelle. Mikä moka! Palasimme tuulen alle ensimmäisen tilanteen paikkeille ja ohjasin Astin hakuun. Hetken haettuaan Asti tapaili seisontaa, mutta sitten hyökkäsi risukon juurelle ja kipitteli riekko suussa luokseni. Ensimmäisen tilanteen lintu siis löytyi! Pidimme taukoa ja lähdimme palallemaan tunturin reunaan takaisinpäin. Nyt tuuli oli myötäinen, joten tilanteiden saaminen olisi hankalampaa. Asti onnistui kuitenkin löytämään lintuja ja seisoj etumaastossa meistä katsoen sivullepäin. Hiihdin lähemmäksi, kunnes huomasin, että kaksi riekkoa juoksee hängellä! Asti pitää seisontansa, mutta kun linnut siivittävät, pettää Astin hermot ja se

ryntää lentävien riekkojen perään. Karjun pysäytyskäskyjä ja saan kuin saankin Astin käskyilläni pysähtymään. Asti ehtii kuitenkin mennä riekkojen perään kolmisenkymmentä metriä. Asti makasi maassa todella nolon näköisenä, kun minä hiihdin sadatellen sen luo. Nappasin koiraa niskasta ja raahasin, mitä nyt suksien kanssa pystyin, koiraa takaisinpäin ja makuutin siinä samalla koiralle mutisten. Molempien rauhoittumisen jälkeen aloimme tehdä uusia suunnitelmia. Linnut todennäköisesti eivät lentäneet kauas, joten päätimme lähteä lentosuuntaan. Tuuli oli myötäinen, joten täytyi yrittää hieman kaartaa sivulta, jotta pääsisimme edes hieman sivutuuleen menemään. Kuljimme suunnitelman mukaisesti kunnes Asti otti tiukan seisonnan rinteän alaosassa. Laskin rinnettä alas ja hiihdin Astin sivulle ja Astista ohi, kunnes riekko siivitti. Riekko pomppasi läheltä, joten siihen oli helppo osua. Asti pysyi hienosti paikoillaan. Kehut ja taputukset koiralle, joka toimi edellisen hölmöilyn jälkeen jälleen kuten kunnon kanakoiran tulee toimia, ja noutolupa koiralle. Asti palautti ylpeänä linnun. Kiintiö oli täten täynnä, joten suuntasimme kulun suoraan autolle. Vielä juuri ennen autolle saapumista Asti lähti kipeämään päämäärätietoisesti rinnettä ylös. Eipäs siinä auttanut muuta kuin kiivetä perässä ja ottaa treenitilanne, jos siellä lintuja olisi. Rämmin suksieni kanssa rinteessä ja rinteän päälle päästyäni näin Astin seisomassa minusta pois päin. Suuntasin Astin luo, kunnes huomasin, että vaikka Asti seisoj pois päin minusta, niin sen pää oli vasemmalle päin kääntyneenä. Linnut olisivat siis vasemmalla puolella. Siirryin selkeästi vasemmalle, enkä ehtinyt antaa Astille avanssilupaa, kun linnut karkkoisivat minua. Maahan-käsky ja Asti pysyi oikein hienosti paikoillaan katsoen lintujen lentoa. Tähän mallikkaaseen treenitilanteeseen oli hienoa päättää onnistunut metsästysreissu!